

Przemiana

W Łwowie: w miesiąc 14 zł. 40 ct. w kwartał 3 zł. 60 ct. w półrocze 1 zł. 20 ct. Za odnośnienie do domu miesięcznie 20 ct.

Na prowincji: rocznie 19 zł. 20 ct. półrocznie 9 zł. 60 ct. kwartał 4 zł. 80 ct. miesięcznie 1 zł. 60 ct. za półmiesiąca 80 ct.

Na granicy: Dopłaca się miesięcznie 1 zł. do sen miejscowych.

Przemiana przyjeżdża się tylko od 1. i 15. każdego miesiąca. Numer kosztuje 6 ct.

KURJER LWOWSKI

wychodzi codziennie także w Niedziele i Święta o godzinie 8. rano

Administracja, Expedycja i Biuro Redakcji, przy ulicy Akademickiej 1. 3.

Ogłoszenia.

Od objętości wiersza petytowego pięciolatowego 6 cent.

Reklamy w rubryce „Nadesłane” 20 ct. od wiersza.

Jedno ogłoszenie drobne do 6 wierszy 20 ct.

Dołączenia do Kurjera (Prospekta, cyrkularze etc.) przyjmuje się za cenę 1 zł. od 100 egz. dla zamiejscowych a 50 ct. od 100 egz. dla miejscowych prenumeratorów.

Rekopisów Redakcja nie zwraca.

Listy reklamacyjne nieopieczętowane nie podlegają opłacie.

Dziś: Beatriksy p.

Sobota: Pankracego, Niedziela: Zielone święta.

Poniedziałek: Zielone święta.

Wtorek: Zofii, Cecyliusza. Środa: Jana Nepomuc. Czwartek: Paschalisa w.

Kalendarz myśliwski. Wolno polować na: Cietrzewie i Głuszki.

Wschód Słońca o 4 godz. 32 minut.

Zachód Słońca o 7 godz. 23 minut. Długość dnia 14. godz. 50 minut. Barometr nierzuchomy.

Rada miasta Lwowa.

(Posiedzenie z dnia 10 maja).

Przewodniczący prezydent miasta p. W. Dąbrowski.

Sekretarz p. Wilkowski odczytuje powody złego stanu dróg miejskich. Pierwszym jest niedotrzymywanie zawartego kontraktu z Towarzystwem przemysłowym, które nie dostarcza tyle kamienia i szutru, ile się zobowiązało kontraktem, drugi zaś powód, że poprzednia rada miejska znacznie umniejszyła budżet przez dawniejszą radę na ten cel uchwalony. Towarzystwo przemysłowe było już kilkakrotnie karane grzywnami za niedotrzymywanie warunków kontraktu. Rad. Heppie wnosi, aby sprawę tę przekazać sekcji III., co zostaje przyjętem.

P. Prezydent zawiadamia radę, że w piątek i sobotę odbędą się dwa posiedzenia Towarzystwa politechnicznego w sprawie wodociągów — zarazem oznajmia, że radny p. Czyżewicz nie może z powodu choroby w rodzinie wziąć udziału w deputacji, która ma się udać do Wiednia w sprawie przeniesienia do Lwowa zarządów kolejowych.

R. Dąbrowski (radny, a nie prezydent) interpeluje, dlaczego budowa szkoły św. Anny, przeszłego roku zaczęta, teraz nie postępuje. Dyrektor budownictwa p. Hochberger odpowiada, że zwymano już przedsięwzięcie o przyspieszenie, ale ten występuje z pretensjami znacznymi, po nad ceny kontraktem umówione i dlatego nie chce budować. Sprawę tę oddano już syndykowi. Interpelant niezadowolony się odpowiedzią, i żąda energiczniejszych kroków, a mianowicie objęcia przez miasto budowy na koszt przedsiębiorcy.

Rad. Heppie wzywa prezydenta o przyspieszenie załatwienia sprawy dotyczącej nowej ustawy budowniczej, przez sejm sankcjonowanej, która dotąd zalega w Namiestnictwie.

Rad. Goldman zabiera głos w sprawie konkurencji miasta przy budowie szkoły w Zubrzy. Według ustawy konkurujący ma płacić 4% od całej sumy wypada zatem 52 złr. — tymczasem c. k. Rada szkolna wyznaczyła kwotę 50 złr. Magistrat wniósł rekurs do Ministerstwa — lecz zanim sprawa zostanie rozstrzygnięta, proponuje wybrać delegata, któryby osobiście tę sprawę załatwił. Jako pełnomocnik wybrany został dr. Gerstmann.

Rad. Zgórski proponuje, aby w miejsce dra Czyżewicza nie wybierać delegata, ale pozostawić wybór prezydentowi, co zostaje przyjętem.

Poczem nastąpił wybór 4 członków do komisji reklamacyjnej dla wyborów sejmowych — wybrano pp. Sembratowicza, Bałutowskiego, Baurowicz i Jaśkiewicza.

W sprawie zaprowadzenia zmiany w teraźniejszym sposobie zarządu lasów miejskich (ref. r. Dymet) przyjęła rada wniosek sekcji, tj. trzymać się instrukcji.

Sprawę stołeczków targowych (ref. dr. Czyżewicz) jak i rekursu p. Tytusa Geschöpf o pozostawienie składu przyborów żałobnych przy ul. Ormiańskiej przyjmuje rada według wniosku sekcji, odmawiając p. Geschöpfowi ze względów sanitarnych na jego rekurs. Tak samo wniosek dotyczący ustanowienia kategorii czasu przy mundurach dla służby budowniczej.

Rad. dr. Roszkowski. ref. w sprawie utworzenia wydziału lekarskiego przy wszechnicy lwowskiej, w obszerniejszem przemówieniu motywował przekonywająco o potrzebie tego fakul-

tetu, w końcu postawił wniosek, aby rada miejska wysłała deputację do tronu i do osób decydujących z prośbą o przychylenie się do słusznego żądania kraju. Wniosek ten przyjęto z tą poprawką, że deputacja, która pojedzie w sprawie przeniesienia zarządów kolei, przyjmuje i ten obowiązek na siebie.

Wniosek sekcji, dotyczący (ref. r. Kowats) wyjednanie uwolnienia od podatku domowo-czynszowego dla domów, które staną w miejscu takich dotychczas istniejących zabudowań, które przeszkadzają przeprowadzeniu projektowanej regulacji ulic, przyjęła rada z tem, że wystosuje do ministerstwa skarbu i rady państwa petycję o uwolnienie takich budowli w przeciągu lat 5 stawianych od podatku na lat 3° z poprawką rad. Czernego, że i z uwolnieniem od podatku gminnego czynszowego.

Na tem, z powodu spóźnionej pory i braku kompletu, zamknięto posiedzenie. (R-t.)

KRONIKA.

Nominacje. *Wien. Ztg.* ogłasza nominacje amanuensisa dr. Semkowicza na skryptora lwowskiej biblioteki uniwersyteckiej, a skryptora biblioteki Ossolińskich dr. Papee na amanuensisa biblioteki uniwersyteckiej we Lwowie.

Kółko nauczycieli szkół wyższych odbędzie jutro o godz. 6 posiedzenie w sali fizyki szkoły realnej. Na porządku dziennym:

1. O lekturze polskiej w klasach wyższych, ref. prof. Próchnicki.
2. O zakończeniu roku szkolnego we Francji, ref. prof. Soleski;
3. Luźne komunikacje.

9)

W IMIĘ ZASAD.

NOVELA
SEWERA.

(Ciąg dalszy.)

W salonie stanęła przed lustrem, przypięła do włosów miesięczną różę i starała się włożyć nie bez pewnego wdzięku kapelusz na głowę.

Kazimierz przypatrywał się z uśmiechem.

— Jeżeli mnie, jako pozytywiście, nie wolno komplementów...

— To mnie kokieterji.

— Nie tego wyrazu chciałem użyć.

— Mniejsza o wyraz, rozumiemy się, i dla tego dam panu jedną radę.

— Słucham.

— Nie wierz pan w kobiety bez pretensji.

— Pod jakim względem?

— Pod każdym — kobieta bez pretensji przestaje być kobietą. Może to być filozof, żołnierz, inżynier, ale nie kobieta. Mama dziś do śniadania włożyła czepeczek, w którym bardziej jest jej do twarzy, a pewno pan wierzysz, że nie miała zamiaru podobać się.

— Najzupełniej.

— Pozwól więc i mnie przypinać różę w tej samej tendencji.

— Czyli bez tendencji — dokończył Kazimierz.

— Nie powiem, żeby nie było tendencji — gdyż my zawsze pragniemy być, jeżeli nie piękni, to przynajmniej ładniejszymi, niż jesteśmy

i żadna pedagogia, w parze z pozytywizmem, nie odczy nas tego.

— Odczyć nie pragnie.

— Raczej nie ma odwagi.

Zosia zabrała ze sobą dużą oprawną książkę. Wyszli.

— Może, aby nie tracić czasu, będziemy czytać przez drogę?

— Czas stracony na drogę wynagrodzimy sobie ucząc dzieci historii polskiej.

— Pani zajmujesz się szkołą? — przy obecnych stosunkach w Galicji, gdzie jest postawiona zasada przymusowego nauczania, gdzie w każdej już gminie znajduje się szkoła i nauczyciel, gdzie są rady szkolne?

— Rodzice moi — mówiła Zosia poważnie — założyli szkołę o wiele wcześniej przed przymusowym nauczaniem. Dziś został budynek, ławki; a że w szkole niema nauczycielki, postanowiłam sama przy pomocy naszej panny, uczyć dziewczynki szycia, haftu i innych ręcznych robotek. Przy tej sposobności, uczę ich historii polskiej, czytam powiastki...

Młodzieniec patrzył z żywym zajęciem na swą towarzyszkę.

— Wpatrujesz się pan we mnie, jakbyś chciał powiedzieć — a pozytywizm.

— Przeciwnie, rad jestem...

— Że mnie pan możesz schwycić na gorącym uczynku exaltacji. Otóż powiem panu prawdę, że do prowadzenia szkoły powoduje mną własny, dobrze zrozumiany interes.

— A więc egoizm?

— Niestety, jest on główną sprężyną poruszającą sprawy ludzkie. Łatwość zarobku, a z nią idąca zamożność i pewna ogłada naszych najbliższych sąsiadów — zgodzisz się pan na to, że są do-

bremi środkami cywilizacji, która w rezultacie ochroni nasze pola od szkód, a nasze kieszeni od dawania jałmużny. Mam nadzieję, że i pan również podzielasz te opinie, iż stosunki z zamożnymi są przyjemniejsze aniżeli z biedakami.

— Najzupełniej.

— I że mogą być serdeczniejsze.

— Bez kwestji.

— Tyle korzyści za dwie godziny pracy, i to nie przez cały rok! Czy i teraz jeszcze posądzasz mnie pan o exaltację?

— Szanuję panią — i młody człowiek wyciągnął rękę, serdecznie ściskając podaną.

Zosia rozśmiała się wesoło.

Pozytywiści zaczynają się porozumiewać.

— Gdy to jednak powiedziała, zarumieniła się sama, nie wiedząc dlaczego, i chcąc ukryć rumieńce, pobiegła naprzód otworzyć drzwi szkółki.

Na widok panienki i obcego pana dziewczynki powstały. Trzydziestoletnia panna zastępowała Zosię robiąc na przywitanie wspaniałą dyg przed Kazimierzem.

Uczennice po kolei pokazywały swe robotki panience. Zosia chwaliła jedne, krytykowała drugie. Niektórą kazała spruć rozpoczęty haft, oddając je pod wyłączny nadzór panny Weroniki.

Dla popisu przed gościem nastąpiły śpiewy, i Kazimierz mógł się przekonać, o ile głos panny Weroniki był wysoki i cienki, a pełny i świeży Zosi.

— Nie wiedziałem o muzycznym talencie pani. Brat mój nie mi nie wspominał — szepnął Kazimierz.

Pierwszy raz wymówił głośno imię brata wobec Zosi.

— Nie miałam sposobności śpiewać w Kry-

Towarzystwa „Rodzina“ przy licznych współdziałających redaktorów i przemysłowców, przybyłych nawet z Jagiellonicy i Ulaszkowic. Zarząd oddziału stanowią: pp. Jan Małkowski prezes, Franciszek Gönzi wiceprezes, Wawrzyniec Zakrzewski sekretarz, Teofil Szelichowski i Jan Stettner.

Nafta. Galicja, która posiada własne i obfite kopalnie nafty, nie może wytrzymać konkurencji z zagranicą, dzięki wysokiemu podatkowi z jednej, a stosunkowo niskiej taryfie celnej z drugiej strony. Otrzymujemy naftę z Rumunii, a od niedawna zagrożać poczyna niskimi cenami nafta kaukaska. W Brodach wybudowano już na wielką skalę magazyny dla rywalki galicyjskiej nafty, rywalki groźnej, pomimo że dobrocią swą o wiele niżej stoi. Najlepszym tego dowodem jest to, że już dzisiaj wiele osób zauważyło smutne skutki używania jej, nie tylko na własnych oczach, ale piersiach i gardłach.

Nafta kaukaska źle jest oczyszczona, kopci się w najlepiej urządzonej lampie, płonie nierówno i wydaje zawsze swąd, który zaraża powietrze. Kopeć tej nafty sprawia zasychanie błon śluzowych w nosie, ból gardła i kaszel; światło jej sprowadza zmęczenie i ból oczu, swąd zaś prowadzi do zawrotów głowy i częściowego zaciemnienia. Piszący to doświadczył tego na sobie.

Po trzykroć przerywał używanie nafty kaukaskiej, za każdym razem ustawały sprawione przez nią dolegliwości, natomiast ile razy do używania jej wracał, najdalej po tygodniu wracały te oznaki niezdrovia.

Wartoby było, aby *pro publico bono*, osoby pałace i siebie naftę kaukaską, uważały na następstwa i podawały je do wiadomości publicznej. Jeżeli objawy powyżej wskazane są powszechne, to oczywiście nafta ta, w takim stanie, w jakim się u nas w handlu znajduje, używana być nie powinna. Ze naftę tę można oczyszczać, to jest rzeczą niezawodną, w każdym razie jednak lepiej cokolwiek dopłacić a naszą własną popierać, niż taniocść materiału okupywać chorobami, które groźne następstwa sprowadzać mogą.

Garbarnia w Ładnej. Bardzo pocieszającą wiadomością, dotyczącą przemysłu krajowego, możemy się podzielić z naszymi czytelnikami. Galicja, która dotychczas całe swe bogactwo w płodach surowych wywoziła za granicę, aby ztamtąd przerobione drogo sprowadzać, zaczyna się budzić i powoli mądrzeć.

Mówimy o założonej na wzór zagranicznych zakładów, garbarni w dobrach hr. Tarnowskiego pod Tarnowem. Założenie tej garbarni jest dziełem ś. p. ks. Pawła Sanguszki, który pragnął ograniczyć wywóz naszych płodów, i sprowadzanie zagranicznych wyrobów. Garbarnia ta jest wzorowo urządzona, wedle systemu za granicą używanego. Wyroby jej nie ustępują wcale zagranicznym — ale aby taki zakład mógł mieć zapewniony byt i mógł się z pożytkiem dla kraju rozwijać, potrzebuje koniecznie ciągłego poparcia.

Nasi szewcy zamiast sprowadzać drogie, nieraz wątpliwej dobroci skóry z zagranicznych fabryk, mogliby z własnym i kraju pożytkiem zaopatrywać warstwy w dobry i tańszy wyrób krajowy.

Warszawa podług wykazów statystycznych liczyła ostatniego dnia zeszłego roku stałych mieszkańców, mężczyzn 109,530, kobiet 119,473. Niestałych: mężczyzn 78,288, kobiet 84,200. Razem mężczyzn 187,818, kobiet 203,673, czyli ogółem Warszawa liczyła mieszkańców 391,491. Podług stanu i zajęcia liczba ta rozdziela się w sposób następujący: szlachty dziedzicznej 18,024, szlachty osobistej 6,123, zakonników 28 (mężczyzn 2, kobiet 26), świeckich księży i służby kościelnej 347, „poczesnych“ mieszczan dziedzicznych 964 „poczesnych“ mieszczan osobistych 1392, kupców i przemysłowców 42,374, rzemieślników 52,563, mieszczan 240,463, wojskowych (w nieczynnej służbie) i ich rodzin 18,507, zagranicznych poddanych 10,706. Oprócz wyżej wymienionych w roku 1882 przebywało w Warszawie wojskowych czynnej służby: generałów 59, sztabs-oficerów 216, oficerów 873, szeregowców 22,447.

Na uwagę zasługuje, że w nadwiślańskim grodzie liczba kobiet, pomimo tak dużego kontyngensu wojska, przewyższa liczbę mężczyzn o 16 tysięcy.

Z życia Dorego. Pisma francuskie wciąż jeszcze przytaczają różne epizody z życia zmarłego niedawno genialnego rysownika. *Moniteur* w tych dniach przyniósł interesujące szczegóły z lat młodych mistrza. Jakaś dobra wróżka włożyła widocznie ołówki do kolebki małego Gustawa, rysował on bowiem, zda się, od urodzenia i sam opowiadał, iż nie wie, jak i kiedy nauczył się ryso-

wać. Skoro tylko wstąpił do liceum, młodym 10-letnim chłopcem już w podziw wprowadzał wszystkich rysunkami, którymi zapelnione były wszystkie jego książki i kajety. W 11 roku, w nagrodę za pięknie złożone egzamina, ojciec wziął go z sobą do Paryża, uczył się bowiem na prowincji. Skoro tylko młodziutki rysownik znalazł swobodną chwilę, pobiegł natychmiast do wydawcy i redaktora illustrowanego pisma *Journal pour rire*, ażeby pokazać tam swą tekę z rysunkami. Jakież było zdziwienie pana Filippon, gdy ujrzał w tej dziecinnej tece całą masę rysunków, pełnych natchnienia z fantazji, między innymi zaś szereg obrazków, przedstawiających czyny Herkulesa. Ucieszony tem odkryciem redaktor postarał się bezzwłocznie o widzenie się z ojcem małego geniuszka i namówił go, ażeby zostawił syna w Paryżu, gdzie więcej znajdzie środków do swego kształcenia się. Co zaś do kosztów dodał, to te pokryją się z nadwyżką, skoro zechcecie mi panowie sprzedać tekę młodego artysty. Tak się też i stało, a młodziutki Gustaw Doré, zamieszkawszy w Paryżu kończył dalej liceum i nie przestawał rysować dla *Jour. p. rire*. W roku 1854, t. j. w 21 roku życia Doré wypuścił w świat jedno z lepszych dzieł swoich, rysunki do Rabelais, obejmujące 2 tomy *in folio*.

Z rzeźb znajdujących się w paryskim salonie powszechną zwraca na siebie uwagę grupa przedstawiająca Adama i Ewę, niosących do grobu zwłoki ukochanego dziecięcia. Wyraz twarzy obojga ma być arcydziełem. Chwałą jeszcze znawcy dwie płaskorzeźby Daloza, przedstawiające: apoteozę pokoju i scenę z pierwszej rewolucji.

Czarne podeszwy były, jak wiadomo szewcom i nie szewcom, w modzie przed dwoma laty w Paryżu. I dotąd ta moda jeszcze się utrzymuje, ale dopiero teraz stała się o tyle demokratyczną, że degrengolując, zesłała aż do najpospolitszego do... butów. Wszystkie gminne lowelasy i dandysy czernią sobie teraz podeszwy na zabój. Dziwić się temu, ani się oburzać — niemożna. Wszak motorem tego jest wielkie i piękne uczucie, które ludzi skłania także do najszlachetniejszych czynów. Chcą się podobać drugim, a nie mogą więc... czernią sobie podeszwy. W modzie tej jest jednak jedna rzecz niewygodna. Lepsi szewcy umieją kolor czarny nadawać podeszwom jakimś takim środkiem, który nie farbuje. Gorszi — malują je pospolitym szuwaksem. Można więc sobie wyobrazić jak wyglądać będzie dajmy na to dywan, skoro po nim przespaceruje bohater czarnej podeszwy. Zatem ostrożnie z takimi wielbicielami paryskiego *pschuttu*.

Małpy golibrodami. Według *Illustrazione Italiana*, u pewnego cyrulika neapolitańskiego pełnią obowiązki subjektów dwie małpy afrykańskie z rodzaju mandryłów i pawianów... Jedna namydla brodę, a druga goli dość zrzęcznie, nie gorzej od człowieka! Trzeba było zaiste nie mało cierpliwości i pracy, zanim właściciel golarni wyuczył swojego rzemiosła długoogoniastych swych uczeni. Małpy jego oprócz żywności żadnej nie pobierają płacy, chociaż od rana do wieczora gołą łazaronów, majtków, wyrobników, którzy wyrozumieli są na draśnięcia, uczynione na ich ogorzałej twarzy..

Milego towarzysza podróży mieli pasażerowie jadący pociągiem kolei żelaznej z Ratingen do Hoesel (w nadreńskich prowincjach). Pan ten miał tłumaczek pozornie całkiem niewinny. W tym tłumoku był jednak dynamit. Przypadkowo tłumok spadł z ławki (było to w 3 klasie), dynamit uderzył się o ziemię i nastąpił wybuch. Siedem osób zostało ciężko skaleczonych od wybuchu, a w tej liczbie i właściciel tłumoka. Inne pokaleczyły się w skutek tego że w przestroni wyskakiwały przez okno.

Humanitarny wujaszek.

Przychodzący do zdrowia wujaszek X. do swego lekarza:

— Więc uważasz konsyljarzu, iż mam się już zupełnie dobrze.

Mogę dodać, jesteś pan uratowany stanowczo!

— Dobrze, dobrze — dorzucą rekonwalescent — ale, doktorze, oznajmiając o tem mojemu siostrzeńcowi, przygotuj go wpieryw należycie i nie zapomnij zapewnić, iż drugim razem będziesz szczęśliwszy...

Sonecik wiosenny.

Kochanko moja, kwitną sasanki,
Dzwonki, fijołki, pierwiosnki,
Pójdź, tam z nich zwijąć będziesz równianki,
Nucąc miłośne piosnki

Kochanko moja, złote motyle
Obsiada pączek róży,
Pójdź, szczęścia długą tam prześnim chwilę,
Bo praca życie nuży.

O mój jedyny na co nam kwiaty
I na róż pączkach motyle,
Lepiej na obiad kupmy sałaty,
Na targu jarzyn już tyle,
Szparagi, groszek, szpinaczek bladey,
Czyż to nie nęci cię mile?

Z Izby sądowej.

(Proces socjalistów).

(Wyrok.)

Wczoraj po południu między godziną 5 — 7, po ukończeniu ośmiodniowej rozprawy, przystąpił Trybunał w obec licznie zgromadzonej, a ciekawie wyczekującej rezultatu publiczności, do odczytania wyroku.

Dwaj tylko oskarżeni (Kahofer i Abrytowski) zostali zupełnie uwolnieni od odpowiedzialności — z pozostałych 24ch oskarżonych wszyscy zostali skazani.

I tak:

Trybunał uznał winnymi utworzenia i należenia do kółek tajnych, a zarazem przekroczenia ustawy prasowej, przez rozszerzanie pism zakazanych i skazał: Drabika na 8 miesięcy i 100 złr. kary ewentualnie 20 dni aresztu.

Kozakiewicza na 8 m. i 50 złr. ewent. 10 dni aresztu. L. Sosnowskiego na 3 m. i 30 złr. ew. 6 dni aresztu; M. Sosnowskiego na 2 m. i 20 złr. ew. 4 dni aresztu, A. Kozaczka na 6 m. i 30 złr. ew. 8 dni aresztu.

Za tworzenie i należenie do kółek tajnych: Tychowskiego na 6 miesięcy, Sidorowicza na 4 m. Hebaka na 2 m. Wojciechowskiego i Grenika na 3 m. Hapija na 1 m. Hubera na 7 dni i Ropińskiego na 5 dni. Sopera, Zahajewicza, Koniecznego i Klimowicza na 10 dni, Jana Kozaczka, Gustawa Gruszeckiego i Romana Hapija na 14 dni. Jana Bratro, Stronkiego i Krajewskiego 7 dni i wreszcie Kuźmicza na 5 tygodni.

Od zarzutu z § 305 t. j. obalania pojęć własności uwolnił trybunał czterech o to oskarżonych Drabika, Kozakiewicza, Tychowskiego i Sidorowicza. Tak samo Wojciechowskiego od zarzutu zbrodni gwałtu publicznego przez napisanie dwóch listów z pogrozkami — jak niemniej Kahofera i Abrytowskiego od zarzutu należenia do związków tajnych.

Kozakiewicz, Drabik, Sosnowscy, Tychowski, Wojciechowski A. Kozaczek i Grenik deklarowali odwołanie od wymiaru kary, zgłaszając się do natchmiastowego odsiedzenia.

Dr. Łubiński imieniem Sidorowicza, którego trybunał zasądził jako poddanego austriackiego, zgłasza nieważność i wnosi o wypuszczenie poddanego na wolność za złożeniem kaucji.

(R—t)

GŁOSY PRASY.

Sprawa naszego *Schweiggeldu* przedarła się już do Warszawy i w obec naszych rodaków w Kongresówce, na Litwie i Rusi skompromitowała lwowskie dziennikarstwo... Smutny to dla nas fakt, wielce smutny, tem smutniejszy, że jak ze wszystkiego wnosić wypada, nie potrafimy z tej plamy oczyścić się w ten sposób, jak proponuje nam prasa warszawska. Po przedmiotowym opisie całego faktu *Przegląd Tygodniowy* doszedłszy do wyroku sądu honorowego, pisze tak dalej:

„Lecz czy taki wyrok ma zadość uczynić znieważonej opinii publicznej, ma odpowiedzieć chorym do najwyższego stopnia stosunkom dziennikarskim? My nie wahamy się odpowiedzieć: nie. Sąd honorowy jest właściwy, gdy delikatna sprawa toczy się między dwoma ludźmi działającymi z dobrą wiarą, gdy obiekt sporu nie da się bez wyraźnej szkody traktować jawnie. Ale tam, gdzie taki wypadek nie zachodzi, gdzie spór do tego stopnia ujawniono, że zajmuje umysły wszystkich, tam gdzie przedmiotem sporu są pieniądze, gdzie w grę wprowadzony jest honor ludzi, wybitne zajmujących stanowiska, — tam sąd honorowy nie ma nic do czynienia, a działać powinny *jawne*, rygorami prawa zbrojne sądy krajowe, gdyż inaczej wszelki porządek moralny w społeczeństwie musi być zadrażniony. Jeżeli zachwałę i bezcelne kalumnie nie zostaną wyjaśnione, jeżeli publiczności nie będą przedstawione wszel-

kie najdrobniejsze szczegóły rzucające światło — to era tego gatunku spraw nie będzie zamkniętą nigdy i nazwa „dziennikarza lwowskiego“ będzie synonimem czegoś, czego wymówić nie śmiemy. Winni, bez względu kimby byli, muszą ponieść karę, winna być zdjęta z nich maska i należy postawić ich pod pregiertem opinii publicznej. Ale to można zrobić *tylko* po jawnym sądzie, wobec prawomocnych wyroków. Wszystko, co przed tem się powie, będzie tylko czezą gadaniną, którą zawsze publiczność posądzi o chęć maskowania i zacierania sprawy.

Prasa lwowska musi się zreformować, rzeczywiście przyjść do siebie, aby kiedyś nie była czarną plamą na piśmiennictwie, którego językiem przemawia. Jak to zrobić, nie nasza rzecz radzić — ale pierwszym krokiem musi być oczyszczenie atmosfery przez wolny bieg prawa i sprawiedliwości. Trzeba pozwolić prokuratorowi i sądom, aby spełniły swoje zadanie“.

Zupełnie z tem zdaniem się zgadzamy i uważamy, że to jest jedyna droga, mogąca zmyć z naszej prasy ciężką na niej plamę. A więcej dziwny się, jak mogą ci ludzie, którym publicznie w pismach i na zgromadzeniach zarzucano tak brudne czyny, żyć spokojnie pod tym zarzutem, patrzeć bez zarumienienia się na światło dzienne, piastować rozmaite urzędy publiczne i z najwyższym lekceważeniem widzieć, jak ich honor jest ciągle szarpany. Jedno więc z dwojga: albo się czują niewinnymi, niech więc ścigają potwarców i oczyszczą się przez to zupełnie; albo milczą dla tego, że się czują winni, niech więc ustąpią z widowni i rumieńce swoje wraz z sobą schowają gdzieś w zabity deskami kąt świata.

Lwowskie tak zwane niezawisłe dzienniki, zabrały wreszcie głos w sprawie wyborów. *Gazeta Nar.* wyszedłszy z założenia, że dotychczasowa działalność sejmu naszego była jałową i dopatrzwszy źródła tej jałowości w tem, że stańczykowski oportunizm rej w sejmie wodził, pragnie naprawy, ale jakiej? — oczywiście, małej, nie zasadniczej, tylko takiej, któraby robiła wrażenie, że coś się robi, chociaż w gruncie rzeczy nieby się nie robiło. Pisz ona:

„Ażby przywrócić reprezentacji krajowej dawną jej siłę i energję, wypada dążyć do utworzenia w jej łonie większości takiej, któraby zdolną była do polityki czynu, do pozytywnego działania. Uwzględniając zaś usposobienia przeważnej większości wszystkich warstw społecznych naszego kraju, uznać należy, iż stronnictwo takie musiałoby mieć cechę umiarkowania konserwatywną, a pierwszą i najglówniejszą jego zasadą musiałaby być dążność do wywalczenia dla kraju samorządu narodowego w całej rozciągłości“.

Więc znowu stara piosnka o umiarkowanym konserwatyzmie, konserwującym wszystko co jest — złe czy dobre — i o samorządzie, który rozszerzać lub uszczuplać może nie Sejm, ale Rada państwa. Po co więc te dwie sprawy mieszać i używać drugiej za etykietę do przeszwarzowania pierwszej!

Dziennik Polski jest także umiarkowanie konserwatywnym i konserwatywnie umiarkowanym. Główny był konserwatywnym jak jego prototyp *Czas*, powiedziałby, że tylko tych wybierać należy, kto widzi bezwzględność wspólności interesów polskich z austriackimi i kościelnymi. Byłoby to przynajmniej w zgodzie z dwoma artykułami, które niedawno zamieścił, o potrzebie wyrzeczenia się wszelkich polskich ideałów, a popieraniu polityki austriackiej w dążeniu jej do Saloniki. Ale że jest skrzywką na listy i obawia się obrazić tych, którzy są na widowni, więc powiada:

„Zresztą wyznać musimy otwarcie, że zupełnej zmiany sejmu wcale sobie nie powinniśmy życzyć. Jakkolwiek bowiem zarzuty przeciw niektórym posłom mogą być nawet uzasadnione, to jednakowoż ostatni sejm posiadał niewątpliwie zastęp ludzi, którzy pracowali z prawdziwym poświęceniem i bez których współdziałania ucierpiałaby sprawa krajowa. Należy w nich ocenić nie tylko rutynę, ale i znajomość spraw krajowych, którą trudno znaleźć u posłów nowo wstępujących“.

Co za naiwne rozumowanie! Jasnem jest przecie dla każdego, że ludzi, którzy pracowali „z prawdziwym poświęceniem“ nikt nie chce z nowego sejmu wykluczać, ale mimo to pragnąć potrzeba zmiany sejmu, jako całości w tem znaczeniu, że pragnąć potrzeba utworzenia się prawdziwego stronnictwa postępowego, którego dawniej sejmy nie miały.

Gazeta Lwowska pojechała z Bułgarii do Niemiec a z Niemiec do Włoch i tam rozplywała

się w uczuciu radości, widząc, że Włosi zachwycają się muzyką wagnerowską. Z tego faktu wnosi ona, że Italianie kochają „Tedesch'ów“ i że w nich uczucia dynastyczne są silne. A naród, powiada, który ma silne uczucia dynastyczne, jest wielkim narodem!

„Zwrócili na siebie pisze ona — powszechną uwagę serdeczne, prawdziwie entuzjastyczne owacje, jakimi ludność włoska, szczególnie w stolicy królestwa, witała państwa młodych z królewskiej rodziny, księcia Genuy z jego małżonką księżniczką bawarską. Szczególnie młoda małżonka księcia Genuy doznała przyjęcia tak serdecznego, że jako nieznaną dotąd krajowi nie mogła tego oczekiwać. Nie jest to koncept polityki koniunkturalnej, lecz zdanie wytrawnych obserwatorów i znawców sytuacji we Włoszech, że do spotęgowania owacji przyczynił się motyw polityczny. Witano bowiem księżniczkę niemiecką i owacjami dla niej wyprawionemi chciano pośrednio okazać także żywą sympatję dla Niemiec, z którymi łączą już Włochów tradycje wojenne“.

Tu zachwyca się nad temi tradycjami, co dowodzi jej bezstronności, bo jak wiadomo tradycje te okupione zostały w roku 1866 kosztem Austrii, a w końcu tak pisze:

„Wprawdzie nikt nie wątpił i nie wątpi o tem, że dynastia sabaudzka, pod którą Włochy doczekały się ziszczenia najwyższych marzeń narodowych, liczyć może na niewzruszone przywiązanie i miłość ogromnej większości narodu, ale zawsze i to faktem jest, że w parze z irredentą republikanizm rozwijał się w ostatnich latach wcale znacznie. Owacje dzisiejsze, wyprawiane z pobudek dynastycznej wierności, przekonują świat, że żywiły anarchiczne nie zdołały dotąd zachwiać ludności włoskiej w przywiązaniu do monarchicznej formy rządu“.

Brawo tedy. O przyszłość Włoch nie mamy się czego obawiać i możemy spać spokojnie.

Przegląd polityczny.

Austria. — Mamy do zanotowania już tylko ostatnie echa sesji parlamentarnej. Na uczenie klubu czeskiego podnoszono toasty za zgodę szlachty czeskiej z ludem czeskim, za zgodność i jedność narodu czeskiego w Czechach, na Morawji i Szląsku. Na uczenie koła polskiego byli wszyscy podobno ministrowie — nie wiemy jednak dotąd, czy i jakie wznoszono toasty. Na bankiecie czeskim ze sfer rządowych był tylko minister Prażak.

— Wiadomość o przeniesieniu zarządów kolejowych do krajów przybrała dość pomyślny obrót, jeżeli prawda jest, co donoszą niektóre dzienniki a co nam telegrafowano z berlińskiego *Tagblattu*, że sprawa ta w zasadzie jest już zdecydowana. *Narodni Listy* donoszą, że rada ministrów w porozumieniu ze wszystkimi klubami prawicy ma na następnej sesji rady państwa wnieść projekt ustawy w tym kierunku. W Wiedniu pozostałaby tylko centralna rada kolejowa, w każdym zaś kraju funkcjonowałaby rada i dyrekcja krajowa. Oby tylko przyrzeczone ów projekt rządowy nie pozostał tylko przyrzeczone projektem.

Tak zwana *Conference a quatre* w sprawie połączenia kolei wschodnich, została, już ostatecznie podpisana w Wiedniu. Imieniem Austro-Węgier podpisał ją hr. Kalnoky.

— *Wien. Ztg.* ogłasza ustawę o budowie kolei z Czerniowiec do Nowosielicy.

— Prezydent Smolka składał wczoraj na audjencji u cesarza sprawozdanie z minionej już sesji.

— W Wiedniu odbyło się w ubiegłą niedzielę zgromadzenie robotnicze w sali pod Trzema Aniołami, na które przybyło do 1500 robotników. Omawiano sprawy poruszane przez obradującą wciąż ankietę przemysłową. Prezydował robotnik Schmidt. Referentem był jeden z członków ankiety, robotnik także, Wacław Führer. Sprawozdawca deklarował się jako radykalny i rozwijał myśl, że ustanowienie normalnego dnia pracy nie wiele pomoże robotnikom; oświadczył przytem, że nowa ustawa przemysłowa zbyt wiele praw daje przedsiębiorcom z uszczerbkiem praw robotników. Referent zakończył konkluzją, że robotnicy od własnych głównie organizacyj, nie zaś od parlamentu oczekiwać winni ratunku. Słowa te pokrywane były grzmiącemi oklaskami.

— [Ankieta przemysłowa odbywa wciąż jeszcze swe posiedzenia; ostatnie odbyło się dnia 8 b. m. wieczorem. Zecer Höger przedstawiał na

niem położenie robotników **drukarskich**. Z 650 drukarni, funkcjonujących w Austrii, w 300 dzień pracy dłuższy jest od 10 godzin. Inni mówcy występowali przeciw konkurencji zakładów karanych; omawiano także sprawę terminatorów i wiele innych kwestyj robotniczych.

Niemcy. — Komisja budżetowa odrzuciła wniosek Richtera, który żądał rozpoczęcia obrad nad budżetem dopiero po przedłożeniu rachunków zamknięcia z roku poprzedniego. Upokorzyli się panowie liberady i srogi gniew ich stopniał już zapewne, jak śnieg na majowym słońcu.

— Zdrowie Żelaznego kanclerza ma być w złym stanie. Dokuczają szczególnie księciu Bismarkowi bóle newralgiczne. Jest on tak rozdrażniony, że lekarze polecają mu jak największy spokój i wstrzymanie się od zajęć urzędowych.

— Jakie kierunki kiełkują obecnie w Niemczech, powziąć możemy wyobrażenie z niedawnego kongresu antysemitów, który się odbył w Chemnitz w Saksonii. Chemnitz (Kamieniec) jest to miasto przemysłowe, liczące 100.000 ludności i leży w pobliżu gór Kruszcowych na prasłowiańskiej ziemi. Miasto posiada 374 *Vereine*, między temi 24 politycznych, w wielkiej zaś sali „Arbeitervereine“ bezustannie prawie odbywają się wiece różnych partyj i związków. W tej także sali zebrali się antysemita. Prezydował na kongresie niejaki Otto Glogau, utalentowany publicysta, który przebywszy lat 20 w szeregach liberalnych jako jeden z redaktorów *Nat. Ztg.* przed dwoma laty wystąpił z tego obozu i założył własne pismo dwutygodniowe *Kulturkampfer*, które liczy dziś masę czytelników. Nie zaliczając się do partyj konserwatywnej, Glogau stanął w tem piśmie na gruncie socjalno-reformatoryjskim i w tym właśnie kierunku widzi najpoważniejsze zadanie „kulturalne“. Publicysta ten nazywa sprawę żydowską „jądrem kwestji społecznej“ i rozwija swe poglądy w kierunku etyki chrześcijańskiej. Drugi z wybitnych antysemitów na kongresie, niejaki Liberman-Sonnenberg redaktor berlińskiego codziennego pisma *Neue deutsche Volkszeitung* wypowiedział niedawno na zgromadzeniu pewnego *Vereinu* dla reformy socjalnej następujące poglądy. „Dla wyleczenia Niemiec z wrzodów kapitalizmu, socjalizmu i liberalizmu, czyli ze złotego, czerwonego i szarego internacjonalu, trzeba oddać Hohenzollernom dyktaturę na pewną liczbę lat, dla przeprowadzenia reform socjalnych i wytworzenia rzeczywistej reprezentacji ludowej (?). To jedno tylko może ochronić Niemcy od rewolucji socjalnej“. Projekt ten ma się szerszym masom bardzo podobać...

Kongres nosił charakter umiarkowano-konserwatywno-monarchiczny. Wiecujący antysemita protestowali przeciwko zarzutom nietolerancji religijnej. Antysemita każdego uważają za swego, kto jest nie pozoronym tylko, lecz „praktycznym chrześcijaninem“. Wszyscy delegaci antysemita *Vereine* godzili się na te zasady, z wyjątkiem dra Amana, delegata *Socialer Reichsverein*, który reprezentował radykalne skrzydło antysemita obozu. Prezesem tego berlińskiego *Vereinu* jest Henrici, duchowym zaś ojcem Dühring, uczony ślepiec, zwany „Rousseau XIX wieku“ zna swą naukową wszechstronność i żółciowo-gorący temperament.

Anglja. — Sąd przysięgłych w Dublinie uznał winnym Kellea, jednego z uczestników morderstwa w parku Feniksa, trybunał zaś wydał nań wyrok śmierci.

— Bradlaugh nie myśli kapitulować. Jak wiadomo parlament nie dopuścił go do złożenia przysięgi. Otóż udał się on do wyborców swych w Northampton, ażeby od nich zasięgnąć opinii, poczem albo złoży mandat, albo rozpocznie walkę na nowo. Ten drugi wypadek jest prawdopodobniejszy.

— W Anglii podniesiono ciekawą „sprawę dzieci“. Członek Izby niższej, Smith, proponuje w *Ninetenth Century* ograniczyć prawo opiekowania się własnymi dziećmi, tym rodzicom, którzy bądź nie są w stanie, bądź z własnej winy, nie umieją dać dzieciom należytego wychowania i zapewnić im przyszłości. Wiedzieć należy, że Anglja liczy przeszło 2 miliony ludzi, nie mających żadnych środków utrzymania, ani stałego przytulku. Niebezpieczeństwa wynikające z takiego położenia zażęgnywa w części dobroczynność prywatna i publiczna, w części jednak tylko, rzeczywisty bowiem proletarijat angielski jest o wiele liczniejszy. Tradycyjny rygor tylko, religijność Anglików i nadzwyczajna dobroczynność, trzymają to wszystko, do czasu, w akichś karbach. Pokolenia jednak nędzarzy wydają coraz biednie sze

KAZIMIERZ LEWICKI

GŁÓWNY SKŁAD DLA GALICJI
PORCELANY, SZKŁA I TOWARÓW MIĘSZANYCH
WE LWOWIE
ulica Trybunalska l. 6
założony w roku 1845.

poleca:

146a

krażki porcelanowe pod torty

sztuka po 80 ct., 1 złr., 1 złr 20 ct., 1 złr. 50 ct.

Ogłoszenie licytacji.

—*—

Oddział zastawniczy galicyjsk. Banku kredytowego

ulica Jagiellońska l. 3 (Dom własny),
podaje do ogólnej wiadomości, iż zapadłe z dniem
ostatniego marca 1883 r. zastawy, w dniach
5. i 6 czerwca 1883 r. w godzinach od 9 do
3 przez publiczną licytację (w myśl § 59), naj-
więcej dającym za gotówkę sprzedane zostaną.
Lwów, dnia 7. maja 1883, 273

ŚWIEŻE WODY mineralne

naturalnych zdrojowisk
tak krajowych jak zagranic-
znych, poleca i za świeżość
ręczy 272
handel
Karola Bekłabana

ul. Halicka we Lwowie.

Łaskawe zlecenia będą bez-
zwłocznie uskutecznione.

Po sześciomiesięcznym po-
bycie w Paryżu przy od-
dziale chorób nerwowych
prof. Charcot wróciłem do
Sassowa i **zatrzymuję nad-
kierownictwo zakładu wo-
doleczniczego.**

Dr. H. Eberslekarz zakładowy,
b. sekundariusz szpitala wiedeński.**ZAKŁAD WODOLECZNICZY**
(hydropatyczny)

w SASSOWIE*)

zostanie otwarty w połowie
maja b. r. t. t. po dokonani-
niu wszelkich ulepszeń i
zmian, przez lekarza za-
kładowego wskazanych.

Opis i ceny rozsyła gratis na
żądanie180b **Zorząd**
poczta Sassów.*) Pod Złoczowem, okolica mało-
wnicza, wzgórze i lasy szpilkowe.

J. Lilienfeld i Spółka we Lwowie,

zawiadamiają niniejszem Szanowną Publiczność,
że w zakupionym browarze, należącym dawniej
do p. R. Domsa, po odpowiednim przeprowa-
dzeniu w nim urządzeń tegoczesnych,

rozpoczęli warke piwa

w styczniu r. b. 265

Z dniem 8. maja r. b. rozpoczyna się wydanie

piwa wystalego,

nieustępującego w niczem najwybredniejszemu gustom

Medal rządowy i Dyplom honorowy w Przemysłu 1882
Medal zasługi we Lwowie 1877.

Zakład rusznikarski

istniejący z uznaniem od r. 1840

T. WISNIOWIECKIEGO

teraz

A. W. Molnar

we Lwowie, hotel Żorza — poleca

zapas broni własnego wyrobu wszelkich systemów, tudzież fabrykantów
zagranicznych jakoteż najslawniejszych firm: Augusto Francotte i Alb.
Simonis w Belgji. Patrony wszelkich systemów próżne i napełnione. —
Wszelkie reperacje, przerabianie na system nowy, zamiany broni starej
na nową uskuteczniam jak najspieszniej i najdokładniej.
Para pistoletów tarczowych, premiiowanych medalem państwowym w etui
z przyborami, jest do sprzedania. 35

Zamówienia z prowincji uskuteczniam odwrotną pocztą.

Piece porcelanowe
L. & C. Hardtmuth

we Lwowie 128

obok Admin. „Kurjera Lwowskiego“
Przyjmuje się także przedstawia-
nia pieców kaflowych.**MAGASIN
GORSET DE PARIS**plac Halicki, liczba 15, w gmachu banku hipotecznego
poleca

wiedeńskie i paryskie sznurówki damskie
prawdziwe fiszbinowe,
kirasy, pancerze i gurtowe sznurówki od 1 do 15 złr.
białe, szare, czarne, kremowe, niebieskie, bordeaux,
różowe i drap.

Stare sznurówki naprawia się i przyjmuje do czyszczenia.

240

Skład HERBATY ROSYJSKIEJ Braci Popow w Moskwie

MORSZYN**zdrojowisko solankowo-borowinowe**

odszezególnione za swe cenne przetwory lecznicze do picia
i kąpeli Dyplomem pochwalnym 1881, medalem zasługi na
wystawie w Przemysłu i Tryeście 1882.

Woda gorzka naturalna ze zdroju „Bonifacego“ pomiędzy
wszystkimi wodami gorzkimi jako najbardziej esencjonalna,
co do ilości składników stałych, przewyższająca obecnie tyle
rozpowszechnione wody gorzkie Węgierskie i Czeskie, w ma-
łych dawkach sprawia już obfite wypróżnienia bez bólu i upo-
śledzenia trawienia, i zaleca się w skutek tego do dłuższego
użycia. Fl. 3/4 lit. 20 ct.

Sól gorzka rodzima ze zdroju „Bonifacego“ ługowana
na sposób soli Karlsbadzkiej fiakon 125 gram. 70 ct.

Ług bremsolankowy ze zdroju „Magdaleny“ takiej
samej dobroci jak kreuznachski i halski. Flaszka 1. lit. 1 kilo
750 gr. 60 ct.

Ług morszyny solankowo-borowinowy po raz pierwszy
do użytku lekarskiego wytworzony, posiada wiele kwasu
mrówkowego i żelaza. Flaszka lit. 1 kilo 750 gram. 90 ct.

Borowina czyszcząca do kąpeli 50 kilo a 85 ct.

Na składzie w Paryżu apt. p. M. L. Dobrowolskiego 57., Faub.
St. Martin. Wiedniu u p. dr. Walls, ek. liweranta nadwornego wód mi-
neralnych (zum blauen Igel l. 5). We Lwowie apt. p. K. Mikolascha,
J. Beisera, Z. Ruckera, C. Krzyżanowskiego, J. Piepesa, A. Sklepiń-
skiego, handel p. O. Goldbauma, pana K. Klimowicza, w Krakowie w
handlu p. J. Wentzla, apt. p. Konst. Wiśniewskiego, J. Trauczyńskiego.
Biała apt. p. Józefa Kolassa. Sączu apt. p. R. Jakubowskiego. Krynica
apt. p. H. Utrubit. Tarnów w handlu p. N. Trauma. Grybów w handlu
p. A. Muszyńskiego. Nowy Targ w handlu p. Laura. Rzeszów w handlu
p. Schaiter i spół. Sędziszów apt. p. Mizerskiego. Przemysł apt. pana
Aleksandra Mańkowskiego. Radymno apt. M. Swiechowskiego. Ryma-
nów apt. p. O. Wojtyńkiewicza. Dobromil apt. p. Grotowskiego. Śambor
apt. p. Aleksiewicza. Stryj apt. pp. Gärtnera i Wysoczańskiego.
Bolechów apt. p. C. Schindlera. Stanisławów apt. p. J. Macura. Koło-
myja apt. p. Sidorowicza. Sniatyn apt. p. T. Niemezewskiego. Podhajce
apt. p. Karzykiewicza. Borszczów apt. p. Niemezewskiego. Tarnopol apt.
p. Kahane. Brody apt. p. M. Redera. Busk apt. p. Zahrodnika. Czer-
niowcach apt. p. Altha. Wyżnica nad Czeremoszem apt. pana D. Chal-
bazany. Suczawa apt. p. Liszka. Jassy apt. pp. A. Linda, A. Racowita,
E. Peteleca, L. Zbyszewskiego. Roman apt. p. M. Frankla. Bakau w
handlu p. J. Jurist. Botuschan w handlu p. M. Spillera. 27

Towarz. galic. kasy zaliczkowej

we Lwowie, Rynek l. 17.

Stowarzyszenie zarejestrowane z nieograniczoną poręką
przyjmuje wkładki na książeczki oszczędności
oprocentowując takowe po 6% rocznie

Kasa Towarzystwa zwraca wkładki:

od 100 do 500 złr. za 30-dniowym wypowiedzeniem
" 500 " 1000 " za 60-dniowym " "
" 1000 i resztę kap. za 90-dniowym " "

Udziały oprocentowują się od dnia wkładki.

147

DYREKJA.

ZMIANA LOKALU.

Tadeusz Sokulski przeniósł swoją pracownię rzeźb i ornamentów z drzewa, z ulicy Mickiewicza na ulicę **Pańską nr. 13** w podwórzu. 250

ZYGMUNT BACZEWSKI

poleca swój Skład **Chińskiej Herbaty, Cukru i Kawy** rumów zagranicznych, **ROZOLISÓ**, likierów francuskich i gdańskich jakoteż **spirytusu rafinowanego**

WÓDEK W RÓŻNYCH GATUNKACH,

przy placu Halickim Nr. 2, obok p. St. Buszaka. 74

Wszystkie powyższe artykuły sprzedają się en gros i en detail **po cenach fabrycznych.**

OSOBNY PÓŁ DO ŚNIADAŃ**Niezawodny środek**

na wygubienie nagniotków, brodawek i innych podobnych narośli skórnych bez bólu i bez żadnego niebezpieczeństwa.

Cena flakonu 50 ct.

Wstrzykiwanie i kapsułki z rośliny „MATICO“ w słabościach męskich nieoceniony środek

poleca Apteka **K. Krzyżanowskiego**

we Lwowie.

Cena flaszki wstrzykiwań 40 ct.
Kapsułek 80 ct. 5

Świeży transport**PARASOLEK**

najnowszych — poleca

W. Bystrzonowski

magazyn nowości i drobiazgowy. Lwów, Halicka 18. 230

Galic. Bank kredytowy

wydaje od 10. Listopada z. r. począwszy

4⁰/₁₀ asygnaty kasowe
z 30-dniowym wypowiedzeniem.

4¹/₂ asygnaty kasowe
z 60-dniowym wypowiedzeniem,

zaś wszystkie dotychczas w obiegu będące asygnaty kasowe z 30-dniowym terminem mogą być bez poprzedniego wypowiedzenia zamienione na 4¹/₂ z 60-dniowym terminem i w tym celu należy takowe do wymiany kasie galicyjskiego Banku kredytowego we Lwowie, ul. Jagiellońska l. 3, przedłożyć. 57b

Dyrekcja.

Największy skład fabryczny
najlepszych
PEŁCIEN I BIELIZNY
18
oraz perkali, szirtingów, franeck. pończoch, szkarpetek, krawat i t. p.
poleca po cenach stałych
we Lwowie ul. Karola Ludwika l. 3

MAGAZYN SCHAYEROW.

Wódki i Rozolisy

wyrobu ces. król. uprzyw. Rafinerji Spirytusu, Fabryki Rumu, Likierow i Octu

JULIUSZA MIKOLASCHA

WE LWOWIE

a mianowicie: „Narodówka“, „Dziennik“, „Szczutek“, „Djabeł“

pomimo ochronnej marki, zostają naśladowane przez fabryki krajowe i zagraniczne; wyż wymienione wódki jedynie są prawdziwe, jeżeli flaszki zaopatrzone są znakiem „J. MIKOLASCH“. Na etykietach powinna być wypisana cała firma: Ces. król. uprz. Rafinerja Spirytusu, fabryka rumu, likierów i octu Juliusza Mikolascha we Lwowie.

Na korkach jest wypalony znak „J. Mikolasch“ we Lwowie

Powyżej wymienione wódki, które nie mają tych znamion, są lichy i imitacje.

GŁÓWNY SKŁAD KAPELUSZY Marcina Müllera

we Lwowie, ulica Halicka l. 17

Poleca:

Kapelusze czarne filcowe po zł. 2, 3, 4 do 5.

Cylindry od złr. 5-50 do 8.

Cylindry z fabryki P. & C. Habigu złr. 8 do 9.

Chapeau Claque tybetowe złr. 5-50 do 6.

Chapeau Claque atlasowe złr. 9 do 10. 144

Zamówienia na prowincję za nadesłaniem objętości głowy podług centimetra skutecznie się odwrotną pocztą.

Cenniki illustrowane na żądanie franco.

MAGAZYN

TOWARÓW MODNYCH MĘSKICH
Skład bielizny po cenie fabrycznej!
Największy wybór kufrow
i wszelkich przyborów podróżnych,
Skład perfumerji i wszystkich artykułów toaletowych,
przyborów myśliwskich, gumowych, kaloszy, galanterijnych, płaszczy
gumowych, kaloszy, parasoli i t. p.
Lwów, ul. Halicka l. 16. 254

BRACIA LANGNER
Lwów, ul. Halicka l. 19.
Skład i pracownia towarów rękawicznich.
Rękawiczki gład, sarnie, jelenie i niciane, kaftaniki,
pantalony i prześcieradła jelenie Bandaże, pończochy
elastyczne na żyły kurczowe, poduszki
saffanowe, jelenie i elastyczne, i t. p.
wogóle artykułów wchodzących
w zakres rękawicznictwa.

!!! Tanie i wyborowe czytanie !!!**Tylko 5 centów**

a nawet mniej za arkusz *illustrowanego* druku **Powieści, Nowelli, Humorytyki etc. etc.**

- Serja I.** Bolesławita, „Bezimienna“, powieść. Łoziński, „Żółty generał“, powieść. Powieści Wilkońskiej, Zacharjasiewicza etc. Poezje Kraszewskiego, Lenartowicza, Ujejskiego etc. Razem **54 arkuszy.**
- Serja II.** Jeź T. T., „Ojciec Nikon“, pow. histor. Powieści: Bałuckiego, Łozińskiego, Turckiego, Zacharjasiewicza. Poezje: El. y'go, Pola, Lenartowicza, Bohdana Zaleskiego Listy Kraszewskiego, Lama, Humoreski etc. Razem **53 arkuszy.**
- Serja III.** Bolesławita, „Czarna Perełka“, powieść. Jeź T. T., „Nihilista“, powieść. W. Pola, Obrazy Litewskie z ryc J. Kossaka. Poezje W. Pola, El. y'go, Krasieńskiego. Humoreski etc. Razem **52 arkuszy.**
- Serja IV.** Zacharjasiewicz J., „Noc królewska“, powieść. Mühlbach, „Baron Kobielski“, powieść. Berlicz Sas, „Noc w Steoie“. Lituania A. Grottera z rycinami. Poezje Humoreski, Rebusy. Szarady etc. Razem **52 arkuszy.**
- Serja V.** Kraszewski, „Boża Opieka“, powieść. Mühlbach, „Bianka Malighieri“, pow. Sabowski, „Nieszczęśliwa“, powieść. Wilkońska, „Przyjaźń i Miłość“, obrazek historyczny. Humoreski etc. Razem **54 arkuszy.**
- Serja VI.** Zacharjasiewicz J., „Szczęście Kobiect“, powieść. Sabowski, „Pojedynk amerykański“, powieść. Orsza, „Duch Komornika“, zdarzenie prawdziwe. Artura Grottera, „Z życia szlacheica“. Ryciny z poezją. Artykuły L. Tatomira, St. Sawickiego, Berlicza Sasa etc. Razem **51 arkuszy.**
- Serja VII.** Kaczkowski Zygmunt, „Graf Rak“, powieść. Kraszewski, „Upiór“, powiastka. Powieści i nowelle hr. Komorowskiej „Sewera“ A. Urbańskiego. Weneja z rycinami. Przewodnik towarzyski i salonowy. Poezje: Antoniewicza, Ely...ego, Bełzy, Orzona, Komorowskiego, Wł. Zagórskiego. Humoreski: W. Zagórskiego, Lama, Rodocia etc. Razem **77 arkuszy.**

Dzieła te stanowiące treść „Strzechy“ nabyć można za cenę **2 złr. 50 ct.** od Serji wyjąwszy Serji VII, kosztującej **3 złr. 50 ct.**

Serje nabyć można do woli podług wyboru pojedynczo albo razem.

Przy nabyciu ratami płaci się **1 złr.** za każdą Serję zaraz, a resztę w ratach miesięcznych po **50 ct.** za każdą wziętą Serję

KSIĘGARNIA F. H. RICHTERA

WE LWOWIE.

